

atter eller yderligere at vorde sønderlemmet. Sin Bestemmelse behøves derfor ikke, og vilde, hvis den var nødvendig, kun udrette saare lidet. Derimod vilde den medføre den store Ulempe, at man, for at kunne kontrollere denne Bestemmelsses Efterlevelse, blev nødsaget til ved enhver Udtykning at fordre Oplysning om Ejendommens foregaaende Historie, hvilket derhos lidet vilde stemme med den vist meget rigtige Grundfæstning (§ 4), at det er den til enhver Tid bestaaende Tilstand, hvorefter Sammenlægnings- eller Udtykningsretten skal bedømmes. Ikkun ved sammenlagte Ejendommers Udtykning er en liden Undtagelse (§ 8) uundgaaelig, ikke saa meget af praktiske Grunde, som for at udelukke Muligheden af en ligefrem og nærliggende Omgaaen af den eneste egentlige Begrænsning af Udtykningsretten (§ 5). Udvalget har imidlertid troet, at denne Indskrænkning kun behøves for en meget kort Tid, der er tilstrækkelig til at betrygge imod, at Sammenlægningen sker paa Strømt, for derigennem at tilsnige sig en ulovlig Udtykning.

Udvalget er med Udfastet enigt i at opretholde den gamle Regel, at Udtykning af Skov ikke tør ske i mindre Parceller end paa 100 Tdr. Land (§ 12). En af Forsthenhyn anbefalet Undtagelse vil findes iblandt Forslagene til Bevillingsbestemmelserne. Mindre Skovlodder blive derimod ikke endnu mindre ved samlede at overgaa fra en Ejer til en anden, og Indskrænkningen i Ketten til at afhænde dem (§ 13) kan derfor kun retfærdiggøres ved den Betragtning, at Ejers Interesse for og Vælgighed til at frede om samme (baade mod Skovtyve og mod løse Kreaturer) forhøjes, jo mere han har den under sine Djne. Men dette fordrer da kun, at ingen mindre Skovlod (under 100 Tdr. Land) tør stilles fra en dermed sammenhængende Ejendom, uden at komme i et lignende Sammenhæng med anden tilstødende Ejendom. Derimod synes en saadan Fordring ikke berettiget med Hensyn til den Strøflov, der alt er adfælt fra den Ejendom, hvortil den hører, og Udvalget skal derfor indstille, at Ejers Ret til at afhænde og Køberens Ret til at erhverve saadanne Skovlodder ikke knyttes til nogen særlig Betingelse. I nærværende Lov kan der ikke ske mere for Skovkulturen end at den bestaaende Tilstand ikke forværres. Derimod skal Udvalget gerne vedkende sig den Overbevisning, at der er stor Trang til en ny Skovanordning, og det ikke blot paa Grund af den nuværendes Mangelfuldhed og Uklarhed, men især, fordi den aldrig er bragt bedbørligen i Udøvelse, hvilket nu, efter henved et halvt Aarhundredes ulovmedholdelige Praksis, er befundet uiværksætteligt.

Der er alt bemærket, at Udvalget har søgt at hense Regeringens Medvirkning til dens virkelige Opgave, nemlig et virksomt Tilhyn med, at Loven overholdes, og en sikret Afgang til at holde Matrikulen og Skatteopkrævningen i Orden (§ 15—28.) Enkelte Tilfætninger, Udeladelser eller klarere Udtryk vilde finde deres Retfærdiggørelse i sig selv.

Derimod har Udvalget maattet tage under Overvejelse, hvorvidt de om Kortene givne Forstrifter (§ 18) ere tilstrækkelige. Udvalget har vel erkendt, at man paa dette Sted maa indskrænke sig til at sørge for, at de ved Sammenlægninger og Udtykninger herefter foregaaende Forandringer ikke fremkalde Forvirring i de Kort, der haves; men det har dog troet ved denne Vælgighed at burde henlede Regeringens Opmærksomhed paa den mangelfulde Tilstand, hvori denne hele Sag befinder sig hos os. For saa vidt selve Matrikulens Kort ved en nærmere Undersøgelse skulde findes ufuldstændige, er det vel en Selvfølge, at saadan Mangel saa vidt muligt maa søges afhjulpen, ligesom det for Steder, der siden dens Affattelse ere undergaaede gentagne Forandringer, kunde være hensigtsmæssigt, efter de om disse havende Materialier Tid efter anden at affatte nye, til den nuværende Tilstand svarende, Kort. Dermed vil det imidlertid ingenlunde være gjort, da Matrikulkortene intet Bevis indeholde i Ejendomsrætter, og da Udskiftningskortene, der i hvert Sogn skulde bero hos de største Lodsjeere, for en stor Del ere aldeles tabte, medens Resten som oftest er i en yderst maadelig Forfatning og endelig intet Steds indeholde noget om de i den lange Mellemtid foregaaede Forandringer. Skulde denne Mangel fuldstændigt afhjælpes, vilde det vel være nødvendigt, efter Udskiftningskortene, og, hvor saadanne ikke haves, efter Matrikulkortene hviss at affatte nye Kort med alle de Rettelser, de mellemiggende Omskiftninger maatte udfordre, at forelægge dem for en med Retsvirkning indvarslet Forsamling af alle Lodsjeere i hver By, at lade dem vedtage samme som rets-gyldig, at afgøre alle omtvistede Punkter efter foregaaende Opmaalinger, Vidnesforer o. desl. vedkendelser, og dernæst sørge for de saaledes legaliserede Korts Opbevaring, Tilgængelighed og vedvarende Nøgtigholdelse. Da dette Foretagende imidlertid vilde være for omfattende og kostbart til — i det mindste for Tiden — at kunne foreslaas, mener Udvalget, at i hvert Fald alt, hvad der endnu maatte være i Behold af Udskiftningskort, burde bevares, ved at nedlægges ved Skøde- og Pantebøgerne under vedkommende Rets-skrivers Ansvar. Uoverkommeligt vilde det vel heller ikke være at tilstille enhver Jurisdik-